

HOPELESS

STERRENHEMEL Nederlandse editie

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover

Hopeless

Sterrenhemel – Nederlandse editie

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Zondag 28 oktober 2012, 19:29 uur

Ik sta op, kijk neer op het bed en hou mijn adem in uit angst voor de geluiden die vanuit mijn binnenste opwellen.

Ik ga niet huilen. Ik ga niet huilen.

Langzaam zak ik op mijn knieën, leg mijn handen op de rand van het bed en laat mijn vingers over de gele sterren glijden waarmee het donkerblauwe dekbed is bezaaid. Ik kijk naar de sterren totdat ze beginnen te vervagen door de tranen die mijn ogen vullen.

Ik knijp mijn ogen dicht, grijp met mijn vuisten in het dekbed en begraaft mijn gezicht erin. Mijn schouders beginnen te schokken als de snikken die ik probeerde tegen te houden met geweld naar buiten komen. Met een snelle beweging sta ik op, geef een gil en ruk het dekbed van het bed om het door de kamer te gooien.

Ik bal mijn vuisten en kijk wild om me heen naar iets anders om mee te gooien. Ik ruk de kussens van het bed en slinger ze naar de spiegel met het beeld van een meisje dat ik niet langer ken. Het meisje in de spiegel kijkt me aan en snikt aanstellerig. Die zwakte in haar tranen maakt me woedend. We rennen naar elkaar toe tot onze vuisten tegen elkaar slaan en de spiegel breekt. Ik kijk hoe een miljoen glanzende scherven op het tapijt vallen.

Ik pak het dressoir bij de hoek vast en duw het om, terwijl een volgende veel te lang opgekropte gil naar buiten komt. Zodra de kast ondersteboven ligt ruk ik de laden open en smijt de inhoud door de kamer, draaiend en schoppend naar alles wat me voor de voeten komt. Ik grijp naar de egaal blauwe gordijnen en ruk eraan tot de roede het begeeft en de gordijnen om me heen vallen.

Snel pak ik de bovenste doos van de stapel in de hoek en kwak die, zonder zelfs maar te weten wat erin zit, met alle kracht die ik met mijn één meter zestig kan opbrengen tegen de muur.

‘Ik haat je!’ schreeuw ik. ‘Ik haat je, ik haat je, ik haat je!’

Ik gooi alles wat ik op mijn pad vind naar alles wat zich verder op mijn pad bevindt. Steeds als ik mijn mond opendoe om te schreeuwen, proef ik het zout van de tranen die over mijn wangen stromen.

Holders armen slaan plotseling van achteren om me heen en houden me zo stevig vast dat ik niet meer kan bewegen. Ik ruk en trek en schreeuw, net zolang tot ik niet meer nadenk over wat ik doe en mijn bewegingen alleen nog reacties zijn.

‘Stop,’ zegt hij rustig in mijn oor, niet van plan me los te laten. Ik hoor hem, maar doe alsof het niet zo is. Alsof het me niet interesseert. Ik blijf me verzetten, maar zijn greep wordt alleen maar steviger.

‘Blijf van me afl!’ schreeuw ik zo hard ik kan, klauwend naar zijn armen. Het haalt niets uit.

Raak me niet aan. Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft.

Het stemmetje weergalmt in mijn hoofd en onmiddellijk word ik slap in zijn armen. Hoe meer tranen, hoe zwakker ik word. Ik ben niets anders meer dan de bron van de tranen die niet willen stoppen.

Ik ben zwak, en ik laat hém winnen.

Holder laat me uit zijn greep en legt zijn handen op mijn schouder, waarna hij me met mijn gezicht naar hem toe draait. Ik kan hem niet aankijken. Uitgeput en verslagen hang ik tegen zijn borst, grijp zijn shirt en druk mijn wang snikkend tegen zijn hart. Hij legt een hand op mijn achterhoofd en brengt zijn mond vlak bij mijn oor.

‘Sky.’ Zijn stem is standvastig en onaangedaan. ‘Je moet weggaan. Nu.’

Zaterdag 25 augustus 2012, 23:50 uur

Ik ga er graag van uit dat de meeste beslissingen die ik in mijn zeventien levensjaren heb genomen verstandig zijn geweest. Hopelijk weegt het soortelijk gewicht van mijn intelligente keuzes op tegen de paar domme die ik maakte. Als het zo werkt, zal ik morgen een karrenvracht verstandige beslissingen moeten nemen, want dat ik Grayson voor de derde keer deze maand via mijn slaapkamerraam naar binnen heb laten sluipen, legt een behoorlijk gewicht in de domme kant van de weegschaal. Maar de enige echte maatstaf om te bepalen hoe dom een bepaald besluit was, is tijd. Ik wacht dus maar af of ik betrap word voordat ik het vonnis vel.

Hoewel het misschien anders lijkt, ben ik geen slet. Behalve natuurlijk wanneer de definitie van 'slet' is dat ik met veel jongens zoen, ongeacht of ik me tot ze aangetrokken voel. In dat geval valt erover te discussiëren.

'Schiet op,' zeggen Graysons lippen geluidloos achter het gesloten raam. Hij ergert zich duidelijk aan mijn gebrek aan haast.

Ik maak de vergrendeling los en schuif het raam zo stil mogelijk omhoog. Karen mag dan een toffe moeder zijn, maar als het om jongens gaat die rond middernacht door slaapkamerramen naar binnen sluipen, is ze afkeurend zoals een moeder hoort te zijn.

'Stil,' fluister ik. Grayson trekt zich omhoog en slingert een been over het kozijn om mijn slaapkamer binnen te klimmen. Het helpt dat de ramen aan deze kant van het huis nauwelijks een meter boven de grond zitten, zodat het bijna is alsof ik mijn eigen buitendeur heb. Six en ik hebben bij het verkeer tussen onze huizen waarschijnlijk

vaker gebruikgemaakt van onze ramen dan van de deuren. Karen is daar zo aan gewend geraakt dat ze het niet eens meer vreemd vindt dat mijn raam meestal openstaat.

Voor ik mijn gordijn dichtdoe, kijk ik naar het raam van Six' slaapkamer. Ze zwaait naar me terwijl ze tegelijk aan de arm trekt van Jaxon, die bij haar naar binnen klimt. Zodra hij veilig binnen is, draait hij zich om en steekt zijn hoofd naar buiten. 'Ik zie je over een uur bij jouw pick-up,' fluistert hij tamelijk luid naar Grayson. Hij doet Six' raam dicht en sluit de gordijnen.

Six en ik zijn onafscheidelijk sinds de dag dat zij naast ons kwam wonen, vier jaar geleden. De ramen van onze slaapkamers liggen naast elkaar, wat heel handig is gebleken. Het begon allemaal heel onschuldig. Toen we veertien waren sloop ik 's avonds naar haar kamer, waarna we ijs uit de vriezer stalen en films keken. Toen we vijftien waren begonnen we jongens binnen te laten om samen met ons ijs te eten en films te kijken. Tegen de tijd dat we zestien waren, raakten ijs en film op de achtergrond. Nu we zeventien zijn, komen we onze slaapkamers niet uit voordat de jongens naar huis zijn. En daarna is het weer tijd voor ijs en films.

Six werkt zich door haar vriendjes zoals ik door de ijssmaken. Op dit moment is Jaxon haar smaak van de maand; de mijne is Rocky Road. Grayson en Jaxon zijn beste vrienden, en zo hebben Grayson en ik elkaar leren kennen. Als Six' smaak van de maand een lekkere vriend heeft, loodst ze die in mijn armen. En Grayson is absoluut lekker. Hij heeft een geweldig lichaam, perfect warrig haar, indringende donkere ogen... kortom, alles erop en eraan. De meeste meisjes die ik ken zouden het een voorrecht vinden om alleen al met hem in dezelfde kamer te zijn.

Jammer genoeg geldt dat niet voor mij.

Ik trek de gordijnen dicht en draai me om naar Grayson, die vlak voor me staat, klaar voor de start. Hij legt zijn handen tegen mijn wangen en tovert zijn veroverende glimlach tevoorschijn. 'Hallo, schoonheid.' Hij geeft me geen kans om te reageren voor zijn lippen

hun warme en vochtige begroeting op de mijne drukken. Hij blijft me kussen terwijl hij zijn schoenen uittrekt. Moeiteloos schuift hij ze opzij terwijl we samen naar mijn bed lopen, onze monden nog steeds op elkaar. Het gemak waarmee hij dit allemaal tegelijk doet, is even indrukwekkend als verontrustend. Langzaam laat hij me op mijn bed zakken. ‘Zit je deur op slot?’

‘Check maar even,’ zeg ik. Hij geeft me een snelle kus op mijn lippen voordat hij overeind komt om de deur te controleren. Ik ben nu dertien jaar bij Karen en heb nog nooit huisarrest gekregen – en ik ben niet van plan haar een reden te geven om er alsnog mee te beginnen. Over een paar weken ben ik achttien, maar ik betwijfel of ze haar huisregels gaat aanpassen zolang ik bij haar woon.

Niet dat haar opvoedingsstijl negatief is. Ze is alleen nogal tegenstrijdig. Aan de ene kant is ze heel strikt: geen internet, mobiele telefoons of zelfs maar televisie, omdat ze gelooft dat technologie de bron is van alle kwaad in de wereld. Maar in andere dingen is ze juist weer heel gemakkelijk. Ik mag met Six uitgaan wanneer ik wil en zolang Karen maar weet waar ik uithang, hoef ik niet eens op een bepaalde tijd terug te zijn. Maar ik heb het ook nooit te gek gemaakt, dus misschien is er wel een onuitgesproken avondklok die ik simpelweg nooit heb overtreden.

Ze vindt het niet erg als ik vloek, hoewel ik dat zelden doe. En zo nu en dan mag ik zelfs wijn drinken bij het avondeten. Ze praat meer met mij alsof ik haar vriendin ben dan haar dochter (ze heeft me geadopteerd toen ik vijf was) en heeft het zelfs klaargespeeld dat ik (bijna) altijd open en eerlijk tegen haar ben over wat er in mijn leven speelt.

Ze kent geen middenweg. Ze is extreem mild of extreem streng. Een soort conservatieve liberaal, of een liberale conservatief. Hoe dan ook, ze is moeilijk te doorgronden. Ik doe al jaren geen pogingen meer.

Het enige waarbij we recht tegenover elkaar stonden, was scholing. Ze heeft me mijn hele leven thuisonderwijs gegeven omdat

openbare scholen volgens haar ook een bron van kwaad zijn, maar sinds Six het idee in mijn hoofd plantte, heb ik jaren gesmeekt om gewoon naar school te mogen gaan. Ik heb me aangemeld voor universiteiten en ik geloof dat ik een betere kans heb om toegelaten te worden als ik een paar buitenschoolse activiteiten kan opvoeren. Na maanden van onophoudelijke smeekbeden gaf Karen eindelijk toe en mocht ik me voor mijn laatste jaar inschrijven op een high school. Ik had in het thuisprogramma al genoeg geleerd om binnen een paar maanden examen te kunnen doen, maar ergens heb ik er altijd naar verlangd om het leven van een normale jongere te kunnen ervaren.

Als ik had geweten dat Six voor een uitwisselingsprogramma naar het buitenland zou vertrekken, uitgerekend in de week waarin we onze eerste dagen samen in het laatste jaar zouden beleven, had ik nooit over die school gepeinsd. Maar ik ben onvergeeflijk koppig en zou liever met een vork in mijn hand prikken dan dat ik Karen zou vertellen dat ik me bedacht heb.

Ik heb geprobeerd er niet aan te denken dat ik Six dit jaar niet bij me heb. Ik weet hoe graag ze op uitwisseling wilde, maar mijn egoïstische ik hoopte van harte dat het niet door zou gaan. Het idee dat ik zonder haar naar school moet, maakt me doodsbang. Maar ik begrijp dat onze scheiding onvermijdelijk is en dat ik op een gegeven moment de echte wereld moet betreden, waar nog meer mensen leven behalve Six en Karen.

Boeken namen altijd de plaats in van mijn gebrekkige toegang tot de echte wereld, maar het kan niet gezond zijn om in een wereld van romantische mythes te leven. Al lezend heb ik ook al kennisgemaakt met de (misschien gedramatiseerde) verschrikkingen van high school; eerste schooldagen, kliekjesvorming en achterbakse meiden. Het helpt ook niet dat ik volgens Six al een zekere reputatie heb, omdat ik met haar omga. Ze heeft nu eenmaal niet de beste naam op het gebied van kuisheid, en kennelijk hebben sommige jongens met wie ik heb gezoend geen beste naam op het gebied

van discretie. Met die combinatie gaat het een interessante eerste schooldag worden.

Niet dat het mij uitmaakt. Ik heb me niet ingeschreven om vrienden te maken of indruk op iemand te maken, dus zolang mijn ongewilde reputatie mijn doel niet in de weg staat, is er niets aan de hand.

Hoop ik.

Grayson komt terug naar bed nadat hij de deur heeft gecontroleerd. Hij glimlacht verleidelijk. 'Wat dacht je van een striptease?' Hij beweegt zijn heupen en trekt zijn shirt omhoog om de buikspieren te showen waar hij zo hard aan heeft gewerkt. Het begint me op te vallen dat hij geen gelegenheid voorbij laat gaan om ze te laten zien. Echt de typische badboy die het met zichzelf getroffen heeft.

Ik lach als hij zijn shirt boven zijn hoofd ronddraait en naar me toe gooit, om vervolgens weer boven op me te komen liggen. Hij laat zijn hand in mijn nek glijden en trekt mijn mond terug in positie.

Het is iets meer dan een maand geleden dat Grayson voor het eerst mijn slaapkamer binnensloep en hij maakte meteen duidelijk dat hij niet op een relatie uit was. Ik op mijn beurt maakte duidelijk dat ik niet op hém uit was, en dus ging het vanaf het eerste moment uitstekend. Hij is natuurlijk een van de weinige mensen die ik ken op school, dus ik ben bang dat mijn schoolgang het einde zal betekenen van wat we met elkaar hebben: absoluut niets.

Hij is er nog geen drie minuten of zijn hand zit al onder mijn shirt. Ik denk dat ik gerust mag zeggen dat hij hier niet is voor mijn interessante gesprekstof. Zijn lippen bewegen van mijn mond naar mijn nek en ik gebruik het rustmoment om diep adem te halen en te proberen iets te voelen.

Wat dan ook.

Ik staar naar de plastic glow-in-the-darksterren aan het plafond boven mijn bed, me vaag bewust van zijn lippen die zich een weg banen naar mijn borst. Het zijn er zesenzeventig. Sterren, bedoel ik. Ik weet het omdat ik de laatste weken veel tijd heb gehad om

ze te tellen terwijl ik me in dezelfde hachelijke positie bevond: onmerkbaar onaangedaan terwijl Grayson mijn gezicht en nek en soms mijn borst verkent met zijn nieuwsgierige, opgewonden lippen.

Als het me niets doet, waarom laat ik hem dan zijn gang gaan?

Ik heb nooit een emotionele band gehad met de jongens met wie ik wat heb gehad. Of liever, de jongens die wat met mij hebben gehad. Het is helaas grotendeels eenrichtingsverkeer. Er was maar één jongen die ooit iets bij me opwekte dat op een lichamelijke of emotionele reactie leek, en zelfs dat bleek niet meer dan inbeelding. Hij heette Matt en we hadden minder dan een maand verkering voordat zijn eigenaardigheden me te veel werden. Bijvoorbeeld dat hij geen water uit flesjes wilde drinken tenzij hij een rietje had, of de manier waarop zijn neusvleugels naar buiten bewogen als hij vooroverboog om me te kussen. Of de manier waarop hij 'ik hou van je' zei, drie weken nadat we officieel een stel waren.

Juist. Dat was de druppel. Vaarwel, Matty.

Six en ik hebben mijn gebrek aan lichamelijke reactie op jongens eindeloos geanalyseerd. Zij dacht even dat ik misschien lesbisch was. Na een heel korte en onhandige kus om die theorie te testen toen we zestien waren, besloten we beiden dat dat niet het geval was. Het is niet dat ik het niet leuk vind om met jongens te gaan. Dat vind ik het wel – anders zou ik het niet doen. Maar ik vind het om andere redenen leuk dan andere meisjes. Ik ben nooit volledig van de kaart geweest, voel geen vlinders in mijn buik. Het hele idee van zwijmelen is mij vreemd. De echte reden waarom ik het leuk vind om met jongens te gaan is dat het me een aangenaam en volkomen verdoofd gevoel geeft. Het zijn situaties zoals deze waarin ik me nu met Grayson bevind waarin mijn verstand op nul gaat. Het staat gewoon stil, en dat vind ik een prettig gevoel.

Ik kijk naar de zeventien sterren in de rechterbovenhoek van mijn plafond, maar word plotseling terug gerukt naar de werkelijkheid. Graysons hand heeft zich verder gewaagd dan ik hem in het verleden heb toegestaan en snel besef ik dat hij mijn spijkerbroek

heeft opengemaakt en dat zijn vingers zich een weg banen naar de katoenen rand van mijn onderbroek.

‘Nee, Grayson,’ fluister ik, zijn hand wegduwend.

Hij trekt zijn hand terug en kreunt, drukt zijn voorhoofd in het kussen. ‘Kom op, Sky.’ Hij ademt zwaar tegen mijn nek, rolt op zijn rechterzij en probeert me met zijn glimlach in te pakken.

Heb ik al vermeld dat ik immuun ben voor zijn verleidersgrijns? ‘Hoelang wil je dat nog volhouden?’ Zijn hand glijdt over mijn buik en zijn vingers willen weer onder mijn spijkerbroek kruipen.

Ik krijg kippenvel. ‘Wat wil ik volhouden?’ Ik probeer onder hem weg te kruipen.

Hij steunt op zijn handen en kijkt me aan alsof ik niet goed wijs ben. ‘Het fatsoenlijke meisje uithangen. Ik heb het gehad, Sky. Laten we het gewoon doen.’

Dit brengt me terug bij de reden waarom ik, anders dan algemeen wordt aangenomen, geen slet ben. Ik heb nooit seks gehad, ook niet met de pruilende Grayson. Ik ben me ervan bewust dat mijn gebrek aan lust het waarschijnlijk op emotioneel vlak makkelijker zou maken om willekeurige seks te bedrijven. Maar ik besef evengoed dat ik juist daarom misschien beter helemaal geen seks kan hebben. Zodra ik die grens over ga, zijn de geruchten over mij geen geruchten meer. Dan zouden het feiten zijn, en het laatste wat ik wil is dat de dingen die mensen over mij zeggen waarheid worden. Ik heb mijn bijna achttien jaar maagdelijkheid dus te danken aan pure koppigheid, geloof ik.

Nu pas, terwijl Grayson hier al tien minuten is, ruik ik de alcohol. ‘Je bent dronken.’ Ik duw tegen zijn borst. ‘Ik had gezegd dat je hier niet meer dronken hoefde te verschijnen.’ Hij rolt van me af en ik sta op om mijn spijkerbroek dicht te knopen en mijn shirt te fatsoeneren. Ik ben blij dat hij dronken is. Het is allang tijd voor hem om te vertrekken.

Hij gaat op de rand van het bed zitten, pakt me bij mijn middel, trekt me naar zich toe. Hij slaat zijn armen om me heen en laat zijn hoofd tegen mijn buik rusten. ‘Het spijt me,’ zegt hij. ‘Ik wil

je alleen zo graag dat ik niet denk dat ik hier nog eens kan komen als je er niet voor gaat.' Hij laat zijn handen naar mijn billen zakken en drukt zijn lippen tegen de huid tussen mijn shirt en broek.

'Dan kom je maar niet.' Ik draai met mijn ogen, maak me los en loop naar het raam. Als ik het gordijn opendoe, is Jaxon al bezig naar buiten te klimmen uit het raam van Six. Op de een of andere manier hebben we allebei het bezoek kunnen reduceren van een uur tot tien minuten. Ik kijk Six aan en haar blik vertelt me dat ze het met me eens is: tijd voor een nieuwe smaak.

Ze stap achter Jaxon uit het raam en komt naar me toe. 'Is Grayson ook dronken?'

Ik knik. 'Driemaal is scheepsrecht.' Ik draai me om en kijk naar Grayson die languit op het bed ligt, zich onbewust van het feit dat hij niet meer welkom is. Ik loop naar hem toe, pak zijn shirt op en gooi het in zijn gezicht. 'Wegwezen.' Hij kijkt me aan, trekt een wenkbrauw op en laat zich nors van het bed glijden als hij ziet dat ik geen grapje maak. Met een kleuterachtige pruillip trekt hij zijn schoenen aan en ik stap opzij om hem erlangs te laten.

Six wacht tot Grayson uit het raam is gestapt en klimt dan naar binnen, terwijl een van de jongens het woord 'hoeren' mompelt. Binnen zucht Six hopeloos, draait zich om en steekt haar hoofd uit het raam.

'Grappig dat wij hoeren zijn omdat jullie je zin níét kregen. Sukkels.' Ze doet het raam dicht en loopt naar het bed, laat zich achterovervallen met de handen achter haar hoofd. '*Another one bites the dust,*' zegt ze.

Ik lach, maar mijn lach wordt onderbroken door een harde klap op mijn slaapkamerdeur. Ik doe onmiddellijk open en stap opzij als Karen naar binnen stormt. Haar moederlijke instinct stelt me niet teleur. Gejaagd kijkt ze om zich heen tot ze Six op het bed ziet zitten.

'Verdraaid,' zegt ze, zich naar mij omdraaiend. Ze zet haar handen op haar heupen en fronst. 'Ik zou zweren dat ik hier jongens hoorde.'

Ik loop naar mijn bed en probeer de pure paniek in mijn lichaam te verbergen. ‘En je lijkt teleurgesteld omdat...’ Ik begrijp haar reacties soms absoluut niet. Zoals ik al zei: tegenstrijdig.

‘Je wordt over een maand achttien. Mijn kansen om je voor het eerst van je leven huisarrest te geven zijn bijna verkeken. Het wordt tijd dat je wat ernstiger de fout in gaat, meisje.’

Ik zucht opgelucht als ik merk dat ze een grapje maakt, en ik voel me bijna schuldig omdat ze me er niet echt van verdenkt dat ik vijf minuten eerder met een jongen op ditzelfde bed lag. Mijn hart bonkt zo hard in mijn borst dat ik haast bang ben dat ze het hoort.

‘Karen?’ zegt Six achter ons. ‘Als je het wilt weten: we hebben net voor je binnenkwam twee mooie jongens het raam uit gezet omdat ze dronken waren.’

Mijn mond valt open en ik draai me met een ruk om naar Six. Met mijn blik hoop ik haar duidelijk te maken dat sarcasme niet leuk is als het ook de waarheid is.

Karen lacht. ‘Nou, misschien kun je morgenavond een paar leuke nuchtere jongens vinden.’

Ik hoef me geen zorgen meer te maken of Karen mijn hart hoort kloppen, want het staat nu volkomen stil.

‘Nuchtere jongens? Die kan ik wel regelen, denk ik,’ zegt Six met een knipoog naar mij.

‘Blijf je slapen?’ vraagt Karen terwijl ze naar de deur loopt.

Six haalt haar schouders op. ‘Ik denk dat we vannacht bij mij thuis blijven. Het is mijn laatste week in mijn eigen bed voor de komende zes maanden. En ik heb een film met Channing Tatum op het programma staan.’

Ik kijk Karen aan en zie het aankomen.

‘Niet doen, mam.’ Ik stap in haar richting, maar zie de waas al voor haar ogen komen. ‘Nee, nee, nee.’ Als ik bij haar ben, is het te laat. Ze pruilt. Als er iets is waar ik niet tegen kan, is het huilen. Niet omdat het me emotioneel maakt, maar omdat ik het irritant vind. En ongemakkelijk.

‘Eentje nog,’ zegt ze, naar Six toe rennend. Ze heeft haar vandaag op zijn minst al tien keer omhelsd. Volgens mij is Karen nog verdrietiger dan ik vanwege Six’ aanstaande vertrek. Six laat zich de elfde omhelzing welgevallen en knipoogt naar mij over Karens schouder. Ik moet ze bijna van elkaar losrukken om Karen de slaapkamer uit te werken.

Ze loopt terug naar de deur en draait zich nog een laatste keer om. ‘Ik hoop dat je een leuke Italiaanse jongen tegenkomt,’ zegt ze tegen Six.

‘Wel meer dan één, mag ik hopen,’ antwoordt Six doodleuk.

Zodra de deur achter Karen dichtvalt, draai ik me met een ruk om, spring op het bed en knijp Six in haar arm. ‘Wat ben je toch een krengr! Dat was niet tof van je. Ik dacht dat ik erbij was.’

Ze lacht, pakt mijn hand vast en staat op. ‘Kom mee. Ik heb Rocky Road.’

Dat laat ik me geen twee keer zeggen.

Het begin van een gepassioneerd liefdesverhaal, waarin goed bewaarde geheimen de wonden van een duister verleden dreigen open te halen.

Sky, een laatstejaars op de middelbare school, ontmoet Dean Holder, een jongen met een reputatie die de hare evenaart. Vanaf hun eerste ontmoeting beangstigt en boeit hij haar. Iets in hem roept herinneringen op aan haar veelbewogen verleden. Hoewel Sky vastbesloten is om bij hem uit de buurt te blijven, breekt hij met zijn volharding en raadselachtige glimlach door haar verdediging heen. De band die tussen hen ontstaat is sterk en intens.

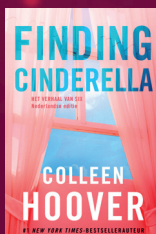
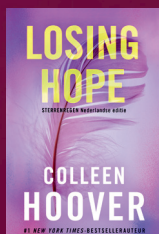
Maar de mysterieuze Holder heeft zijn eigen geheimen, en wanneer die aan de oppervlakte komen verandert dat Sky voorgoed. Zal ze ooit nog iemand kunnen vertrouwen? Alleen door moedig de onthullingen onder ogen te zien, kunnen Sky en Holder hun emotionele littekens helen.

‘Ook deze romance levert alles wat Hoover zo’n sensatie op TikTok heeft gemaakt: broeierige seksscènes, verrassende plotwendingen, een ingenieuze verhaallijn en hoofdletter-D drama.’ – *New York Post*

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It ends with us*, *All your perfects*, *Losing Hope*, *Finding Cinderella* en *Finding perfect*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! Ook *Hopeless* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, met spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:

Z&K